

Karadeniz Sarılır Şehrime

– S.ARS. · 12 Nisan 2011

Bir kere soluyunca nazlı havasını, içine çekince nemini
İliklerinden fışkırır Karadeniz'in suyu
Adımların getirince seni sahilin yamacına
Bir bankta oturursun ganitayla yan yana
Mevsim fark etmez üşürsün anlamadan
Faroz'dan esen ılık rüzgârın karşısında
Balıkçılar salar ağlarını emeklerinin bereketinde
Yoroz burnundan görürsün balığın ekmeğe olan hürmetini
Martılar senin şiirini okur melodisi dalga sesleridir
Açılır tabakhanenin yolu hasret kalınmış sevdalara
Uzun bir sokak çıkar karşına yürürken tam ortasında
Herkes asi sanır bu şehri oysa uysaldır içinde nefes alanlara
Geceleri yağmur değince toprağa hüznü sarar benliğini
Ama umudunu asla kaybettirmez bu şehir sana
Toprağın yağmurlu kokusu gibi çekmeni sağlar içine
Sonra köyelerine bahar gelir, yeşilin hiç vazgeçmediği köylere
Fındık ağaçlarından süzülür evlerin çatısına
Sanki Zigana dağının buzları içinden erir
Öyle Akdeniz'in kuru sıcağı gibi vurmaz güneş anlına
İlk önce terler bedenini bardaktan boşalınca
Yağmurda şemsisiz kalmışçasına ıslanır giysilerin
Hava kararmaya başlayınca bir ürperti alır benliğini
Şehir sessizleşir zannedersin bir saatten sonra
Belki ışıldayan yollar tenhalaşır gitgide
Gürültülü caddeleri kepenk indirir
Kulak verirken yüreğinle Trabzon'a
Sokak aralarında kahkahalarını duymak zor değildir aslında
Alır seni koynuna anlatır içinde kopan fırtınaları
Dalgalar neden saldırır sahiline
Neden bu kadar hırçındır serzenişleri

Yaşamalarını bilersen toprağında
Anlarsın sende asice olan yanını anlatınca
İstanbul kadar anlaşılmaz derdi yakınır sana
Sonra yavaşça gün aralanır ardı sıra

Bir fıslıtlıya veda eder sana
Derki bu şehir nefes almama izin verdi her zaman
Ama nefesimi kesecek anlara müsaade etmedi